

UOHSX005SVBP

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R426/2013/VZ-7690/2014/310/PMo

Brno 10. dubna 2014

Ve správním řízení o rozkladu ze dne 19. 12. 2013, doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne, navrhovatelem –

- společností **Advokátní kanceláří Brož, Sedlatý s.r.o.**, IČ 24827452, se sídlem Vinohradská 2828/151, 130 00 Praha 3,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S247,293,294,295,296,297,298/2013/VZ-23645/2013/513/EDo ze dne 3. 12. 2013 vydanému ve správních řízeních vedených pod sp. zn. ÚOHS-S247/2013/VZ, S293/2013/VZ, S294/2013/VZ, S295/2013/VZ, S296/2013/VZ, S297/2013/VZ a S298/2013/VZ, ve věci nadlimitní veřejné zakázky „**POSKYTOVÁNÍ PRÁVNÍCH SLUŽEB PRO POTŘEBY HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY**“ (část 1-5, 7, 8), zadávané zadavatelem –

- **Hlavním městem Praha**, IČ 00064581, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1,

v užším řízení podle § 28 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, jehož oznámení bylo ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněno dne 31. 8. 2012 pod evidenčním číslem 230112 a opraveno dne 15. 10. 2012 a v Úředním věstníku Evropské unie bylo uveřejněno dne 5. 9. 2012 pod evidenčním číslem 2012/S 170-281684,

jsem podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 3. 12. 2013, č. j. ÚOHS-S247,293,294,295,296,297,298/2013/VZ-23645/2013/513/EDo,

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Zadavatel – Hlavní město Praha, IČ 00064581, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1 (dále jen „**zadavatel**“), uveřejnil ve Věstníku veřejných zakázek dne 31. 8. 2012 pod evidenčním číslem 230112 a opravil dne 15. 10. 2012 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 5. 9. 2012 pod evidenčním číslem 2012/S 170-281684 oznámení o zahájení nadlimitního zadávacího řízení veřejné zakázky s názvem „**POSKYTOVÁNÍ PRÁVNÍCH SLUŽEB PRO POTŘEBY HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY**“ (dále jen „**veřejná zakázka**“), zadávané formou užšího řízení podle § 28 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹.
2. Zadavatel v bodě II.1.5) oznámení o zakázce (dále jen „**oznámení**“) popsal veřejnou zakázku takto: „*Právní služby spočívají v celé šíři právních služeb potřebných pro výkon činností v samostatné i přenesené působnosti zadavatele, od zastupování zadavatele před soudy a jinými orgány a institucemi, až po právně poradenské služby související s veškerou další činností zadavatele*“. Zadavatel uvedl v bodě II.1.8) oznámení rozdělení veřejné zakázky na části. V příloze B oznámení dále specifikoval rozdělení veřejné zakázky v částech 1 až 8. V bodě II.2.1) oznámení stanovil celkovou předpokládanou hodnotu všech částí zakázek ve výši 600 000 000 Kč bez DPH.
3. V kvalifikační dokumentaci v bodě 6 „*Kvalifikace dodavatelů*“ zadavatel uvedl, že dodavatel je povinen dle § 50 zákona ve lhůtě pro podání žádosti o účast prokázat splnění kvalifikace. Dále zde zadavatel mj. uvedl, že kvalifikovaným pro plnění veřejné zakázky je dodavatel, který splní technické kvalifikační předpoklady (dále jen „**TKP**“) dle § 56 zákona, a že požadavky na prokázání splnění kvalifikace jsou pro oblast základních a profesních kvalifikačních předpokladů shodné pro všechny části veřejné zakázky, pro oblast technických kvalifikačních předpokladů jsou požadavky zadavatele odlišné pro jednotlivé části veřejné zakázky. V bodě 6.1.3 kvalifikační dokumentace zadavatel specifikoval své požadavky na technické kvalifikační předpoklady v jednotlivých částech veřejné zakázky. V bodě 6.2.4 kvalifikační dokumentace „*Prokázání části kvalifikace prostřednictvím subdodavatele*“ zadavatel uvedl, že pokud není dodavatel schopen prokázat splnění určité části kvalifikace

¹ Pozn.: Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu ust. § 26 zákona v návaznosti na ust. § 158 odst. 1 a 2 zákona.

požadované dle § 50 odst. 1 písm. b) a d) zákona (tj. profesní a technické kvalifikační předpoklady) v plném rozsahu, je oprávněn splnění kvalifikace v chybějícím rozsahu prokázat prostřednictvím subdodavatele (to neplatí v případě profesního kvalifikačního předpokladu podle § 54 písm. a) zákona).

4. Dle protokolů o otevření žádostí o účast ze dne 7. 11. 2012 podalo žádost o účast v zadávacím řízení 72 zájemců pro části 1 - 8, přičemž Advokátní kancelář Brož, Sedlatý s.r.o., IČ 24827452, se sídlem Vinohradská 2828/151, 130 00 Praha 3 (dále jen „**navrhovatel**“), podala své žádosti o účast v částech 1-5, 7 a 8. Dle protokolů o posouzení kvalifikace pro části 1-5, 7 a 8 ze dne 11. 3. 2013 navrhovatel neprokázal splnění kvalifikace v plném rozsahu. Dne 22. 3. 2013 byla navrhovateli doručena oznámení rozhodnutí zadavatele ze dne 14. 3. 2013 o vyloučení navrhovatele z účasti v zadávacím řízení pro části 1-5, 7 a 8, o němž zadavatel rozhodl dne 12. 3. 2013. Písemnostmi ze dne 5. 4. 2013, které zadavatel obdržel téhož dne, podal navrhovatel námitky proti rozhodnutím zadavatele o jeho vyloučení z účasti v zadávacím řízení pro části 1-5, 7 a 8 veřejné zakázky. Jelikož zadavatel rozhodnutími ze dne 15. 4. 2013 nevyhověl námitkám navrhovatele, podal navrhovatel dne 25. 4. 2013 návrhy na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele (dále jen „**návrhy**“) pro část 1 – 5, 7 a 8 veřejné zakázky.
5. Dne 25. 4. 2013 obdržel Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“) návrhy navrhovatele. Tímto dnem byla zahájena správní řízení vedená pod sp. zn. ÚOHS-S247/2013/VZ, S293/2013/VZ, S294/2013/VZ, S295/2013/VZ, S296/2013/VZ, S297/2013/VZ, S298/2013/VZ, o přezkoumání úkonů zadavatele, za jehož účastníky Úřad označil zadavatele a navrhovatele.
6. Usnesením č. j. ÚOHS-S247,293,294,295,296,297,298/2013/VZ-10913/2013/513/EDo ze dne 12. 6. 2013 Úřad spojil předmětná správní řízení vedená pod sp. zn. S247/2013/VZ, S293/2013/VZ, S294/2013/VZ, S295/2013/VZ, S296/2013/VZ, S297/2013/VZ a S298/2013/VZ k zajištění jejich účelu a spojení správních řízení oznámil účastníkům řízení usnesením č. j. ÚOHS-S247,293,294,295,296,297,298/2013/VZ-10923/2013/513/EDo ze dne 2. 6. 2013. Dne 16. 10. 2013 vydal Úřad k zajištění účelu správního řízení usnesení č. j. ÚOHS-S247,293,294,295,296,297,298/2013/VZ-20035/2013/513/EDo (dále jen „**usnesení**“). V bodě 1. výroku usnesení Úřad stanovil navrhovateli dle § 39 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), lhůtu do pěti dnů od obdržení napadeného usnesení k provedení úkonu – složení kauce a doplnění návrhu o doklad o jejím složení dle § 115 odst. 1 zákona, a to ve výši 100 000 Kč pro část 2 veřejné zakázky ve správním řízení sp. zn. ÚOHS-S293/2013/VZ, ve výši 100 000 Kč pro část 3 veřejné zakázky ve správním řízení sp. zn. ÚOHS-S294/2013/VZ, ve výši 100 000 Kč pro část 4 veřejné zakázky ve správním řízení pod sp. zn. ÚOHS-S295/2013/VZ, ve výši 100 000 Kč pro část 5 veřejné zakázky ve správním řízení sp. zn. ÚOHS-S296/2013/VZ, ve výši 100 000 Kč pro část 7 veřejné zakázky ve správním řízení sp. zn. ÚOHS-S297/2013/VZ, ve výši 100 000 Kč pro část 8 veřejné zakázky ve správním řízení sp. zn. ÚOHS-S298/2013/VZ. V bodě 2. výroku usnesení Úřad správní řízení dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušil, a to do doby uplynutí lhůty pro doplnění návrhu o doklad o složení kauce stanovené v bodě 1. výroku usnesení. Dne 21. 10. 2013 podal navrhovatel u Úřadu proti usnesení rozklad z téhož dne, který byl rozhodnutím předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R347/2013/VZ-23061/2013/310/PMo ze dne 27. 11. 2013 zamítnut a usnesení bylo potvrzeno.

II. Napadené rozhodnutí

7. Dne 3. 12. 2013 vydal Úřad rozhodnutí č. j. ÚOHS-S247,293,294,295,296,297,298/2013/VZ-23645/2013/513/EDo (dále jen „**napadené rozhodnutí**“). Ve výroku I. napadeného rozhodnutí Úřad v části 1 veřejné zakázky dle § 118 odst. 5 písm. a) zákona zamítl návrh navrhovatele, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření dle § 118 odstavce 1 zákona. Ve výrocih II., III., IV., V., VI. a VII. napadeného rozhodnutí Úřad v částech 2-5, 7 a 8 veřejné zakázky dle § 117a písm. b) zákona zastavil správní řízení, neboť s podáním příslušných návrhů nebyla složena kauce ve výši dle § 115 odst. 1 zákona a navrhovatel kauci nesložil ani v dodatečně lhůtě stanovené Úřadem.
8. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad uvedl ve vztahu k vyloučení navrhovatele v části 1 veřejné zakázky následující. Úřad učinil závěr, že zadavatel jednal v souladu s § 60 odst. 1 zákona, když navrhovatele, který nesplnil kvalifikaci v požadovaném rozsahu, vyloučil v části 1 veřejné zakázky ze zadávacího řízení. Zadavatel neuznal mj. reference prokazované prostřednictvím veřejných zakázek realizovaných Mgr. Vítem Plichtou (dále jen „**Mgr. Plichta**“), toho času advokátním koncipientem (dále jen „**koncipient**“) advokátní kanceláře Šachta & Partners, v.o.s. (dále jen „**AK Šachta & Partners**“). Pro část 1 se jednalo např. o reference vystavené Dopravním podnikem Hl. m. Prahy, a.s. (dále jen „**DP PRAHA**“). Veškeré reference, které zadavatel neuznal způsobilými prokázat splnění TKP dle § 56 odst. 2 písm. a) zákona, byly vystaveny na koncipienta Mgr. Plichtu s tím, že znění daných referencí bylo: „*Na poskytování právních služeb se podíleli: Mgr. Vít Plichta (prostřednictvím Advokátní kanceláře Šachta & Partners, v.o.s.)*“. Mgr. Plichta vykonával právní praxi jako koncipient u AK Šachta & Partners v letech 2006 až 2011, přičemž jako samostatný advokát byl do seznamu advokátů zapsán ke dni 22. 7. 2011. Dle Úřadu na výkon právní praxe koncipienta Mgr. Plichty dopadá § 36 a násl. zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o advokacii**“), přičemž je evidentní, že koncipient je zaměstnancem advokáta. Veškeré úkony, které koncipient při výkonu své právní praxe provádí, jsou tedy činěny jménem advokáta jako jeho zaměstnavatele, na jeho účet a odpovědnost. Dle § 24 odst. 1 zákona o advokacii tak také advokát – zaměstnavatel odpovídá klientovi za škodu, byla-li způsobena v souvislosti s výkonem advokacie jeho zástupcem nebo jiným jeho zaměstnancem. Mgr. Plichta tedy v době, kdy působil jako koncipient u AK Šachta & Partners, jednal výhradně jménem této advokátní kanceláře a na její účet. Veškerou odpovědnost za jeho úkony navenek proto nesla tato advokátní kancelář, nikoliv sám Mgr. Plichta. Nositelem referencí týkajících se právních služeb poskytnutých Mgr. Plichtou jako koncipientem je tudíž také tato advokátní kancelář jako jeho zaměstnavatel. O tom dle Úřadu též svědčí přesné znění daných referencí deklarující „pouhý podíl“ Mgr. Plichty na poskytování předmětných právních služeb prostřednictvím AK Šachta & Partners. Dle Úřadu nelze považovat reference Mgr. Plichty, koncipienta advokátní kanceláře odlišné od navrhovatele za způsobilé k osvědčení splnění TKP navrhovatele (právnícké osoby) dle § 56 odst. 2 písm. a) zákona, jelikož není pochyb o tom, že nositelem referencí je pouze AK Šachta & Partners, u které jejím jménem a na její účet v období 2006 až 2011 vykonával Mgr. Plichta právní praxi nezbytnou k přípravě na budoucí výkon advokacie, neboť ta nesla odpovědnost za jeho úkony vůči klientům.

9. Pokud se jedná o zastavení správního řízení v částech 2 až 5, 7 a 8 veřejné zakázky z důvodu nesložení kauce dle zákona, Úřad uvedl následující. Navrhovatel nesplnil povinnost složit kauci s podáním návrhů pro část 2-5, 7 a 8 veřejné zakázky nebo v dodatečně lhůtě stanovené Úřadem. Doklad o složení kauce ve výši 100 000 Kč byl připojen pouze k návrhu pro část 1 ve správním řízení vedeném pod sp. zn. S247/2013/VZ. Ke zbývajícím návrhům navrhovatele pro část 2 až 5, 7 a 8 veřejné zakázky doklad o složení kauce připojen nebyl. Úřad doplnil, že kauce k návrhům navrhovatele ve správních řízeních vedených pod sp. zn. S293/2013/VZ, sp. zn. S294/2013/VZ, sp. zn. S295/2013/VZ, sp. zn. S296/2013/VZ, sp. zn. S297/2013/VZ a sp. zn. S298/2013/VZ na účet Úřadu složena nebyla. Jelikož součástí návrhů navrhovatele pro část 2-5, 7 a 8 veřejné zakázky nebyly doklady o složení kauce na účet Úřadu a ani z bankovních výpisů Úřadu nevyplývalo, že kauce k těmto návrhům byla na jeho účet složena, stanovil Úřad navrhovateli usnesením lhůtu k provedení úkonu – složení kauce na účet Úřadu a doplnění návrhu o doklad o jejím složení. Zároveň Úřad navrhovatele upozornil na to, že pokud v jím stanovené lhůtě kauci na účet Úřadu nesloží a nedoloží doklad o jejím složení, zahájené správní řízení zastaví. Usnesení bylo navrhovateli doručeno dne 16. 10. 2013 s tím, že lhůta k doplnění návrhu o doklad o složení kauce dle § 115 odst. 1 zákona marně uplynula dne 21. 10. 2013, přičemž navrhovatel v této lhůtě kauci na účet Úřadu nesložil, ani nedoložil doklad o jejím složení. Dne 21. 10. 2013 podal navrhovatel u Úřadu proti usnesení rozklad z téhož dne. Rozhodnutím předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R347/2013/VZ-23061/2013/310/PMo ze dne 27. listopadu 2013 byl předmětný rozklad zamítnut.

III. Námitky rozkladu

10. Proti napadenému rozhodnutí podal navrhovatel dne 19. 12. 2013 rozklad, který Úřad obdržel dne 19. 12. 2013.
11. Navrhovatel v rozkladu v první řadě poukazuje na to, že není v rozporu se zákonem o advokacii ani se zákonem, když objednatel právních služeb potvrdí referenci osobě, která dané právní služby fakticky poskytovala. S takovým osvědčením je pak subjekt, kterému bylo vydáno, povolen svobodně nakládat. Nelze se ztotožnit s tvrzením Úřadu obsaženým v bodě 122. odůvodnění napadeného rozhodnutí, dle něhož je nositelem referencí týkajících se právních služeb poskytnutých Mgr. Plichtou jako koncipientem AK Šachta & Partners coby jeho zaměstnavatel. Tento výklad zákona nelze akceptovat, poněvadž nemá oporu v zákoně. Úřad v rozporu s jazykovým a logickým výkladem vymezil definici „*nositel reference*“, kdy dle jeho názoru je důležité, na čí účet a odpovědnost jsou konkrétní služby poskytovány. Zákon ani jiný právní předpis nedefinuje termín „*nositel reference*“, a proto nelze přisvědčit výkladu Úřadu. Smyslem vystavení reference je osvědčení skutečnosti, že určitý subjekt má zkušenost s poskytováním konkrétních služeb. Toto osvědčení může být vystaveno tomu kterému subjektu bez ohledu na to, na čí účet či odpovědnost danou službu prováděl. Přestože má vůči objednateli výlučnou odpovědnost zaměstnavatel koncipienta, koncipient odpovídá za škodu způsobenou zaměstnavateli ve smyslu zákoníku práce. Ve své podstatě je tak koncipient odpovědný za poskytování právních služeb. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že nositelem reference je ten, komu objednatel referenci vystavil. V případě zpochybňování referencí byl Úřad oprávněn zjistit rozhodné skutečnosti o poskytování služeb přímo u objednatele. To, že tak Úřad neučinil (a řádně nezjistil skutkový stav věci), nemůže jít k tíži navrhovatele.

12. Dle navrhovatele Úřad v bodě 122. odůvodnění napadeného rozhodnutí mylně uvedl, že reference Mgr. Plichty deklarují jeho „pouhý podíl“ na poskytování předmětných služeb. Z referencí je zřejmé, že dané služby byly v určitém rozsahu poskytovány pouze Mgr. Plichtou, a proto nelze pochybovat o oprávněnosti Mgr. Plichty předkládat tyto reference v rozsahu odpovídajícím těmto referencím.
13. Dále navrhovatel poukazuje na to, že navrhovatelem ve smyslu § 17 písm. a) zákona může být fyzická osoba, která poskytuje služby a má místo trvalého pobytu, popř. místo podnikání, na území České republiky. Na základě gramatického výkladu tohoto ustanovení je zřejmé, že Mgr. Plichta měl při poskytování daných služeb postavení dodavatele s tím, že zákon nestanoví podmínku, aby byl dodavatel podnikatelem ve smyslu zákona č. 513/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**obchodní zákoník**“). Nositelem reference tak může být i jiná osoba než ta, která má s objednatelem uzavřenou smlouvu na plnění, a která je vůči objednateli odpovědná za škodu. Nositelem reference je tedy osoba, která fakticky dané služby poskytovala, nehledě na to, zda se jedná o advokáta či koncipienta coby zaměstnance advokátní kanceláře, neboť se dle § 17 písm. a) zákona jedná vždy o dodavatele. V daném případě tedy byl naplněn požadavek zadavatele na předložení příslušných osvědčení. V případě opačného výkladu by došlo k neoprávněnému extenzivnímu výkladu zákona, což by vedlo k omezení potenciálních dodavatelů, kteří mají zájem na plnění veřejné zakázky. Nelze se tak ztotožnit s názorem Úřadu, že nositelem reference je pouze ten, kdo má s objednatelem uzavřenou smlouvu, a kdo je vůči objednateli odpovědný za škodu. Nositelem reference je ten, komu zadavatel osvědčení potvrdí. I dle § 17 písm. a) zákona lze Mgr. Plichtu považovat za dodavatele právních služeb, neboť fakticky danou službu poskytoval. Následně navrhovatel doplňuje, že výklad termínu „nositel reference“ ze strany Úřadu je diskriminující a rozporný s § 6 odst. 1 zákona.
14. Jak právnická, tak fyzická osoba může prokázat splnění kvalifikace subdodavatelem ve smyslu § 17 písm. i) zákona, který je též právnickou či fyzickou osobou. Dále navrhovatel zpochybňuje názor Úřadu, dle něhož prokázání TKP dodavatele pro plnění veřejné zakázky nelze zaměňovat s faktickým plněním veřejné zakázky. Jinými slovy tak dle názoru Úřadu může být reference vydána subjektu, který fakticky neposkytoval plnění veřejné zakázky a na druhou stranu nemůže být vydána subjektu, který plnění veřejné zakázky fakticky poskytoval. Dále navrhovatel poukazuje na to, že tvrzení Úřadu, že *„společnost má povinnost zajistit kontinuitu poskytování právních služeb jiným obdobně fundovaným zaměstnancem, aby byla i nadále schopna fakticky plnit předmět veřejné zakázky“* nelze z žádného právního předpis dovodit.
15. Navrhovatel poté zpochybňuje tvrzení Úřadu (obsažené v bodě 132. odůvodnění napadeného rozhodnutí), dle něhož dodavatelem prokazujícím splnění TKP pro plnění veřejné zakázky formou referencí může být fyzická či právnická osoba s tím, že se však musí jednat o osobu totožnou s uchazečem, popř. zájemcem. Z tohoto výkladu Úřadu lze ad absurdum dovodit, že dodavatelem je myšlen pouze uchazeč podávající nabídku či zájemce podávající žádost o účast a prokazující kvalifikaci, tedy že reference by musely být vydány vždy uchazeči, popř. zájemci. Uchazeč, popř. zájemce, by tak nikdy nemohl prokázat tento předpoklad jiným subjektem, poněvadž reference by byly vydány tomuto subjektu a nejednalo by se o osobu totožnou s uchazečem či zájemcem. Mgr. Plichta, kterému objednatel vystavil pravdivou referenci o poskytování služeb jako subdodavatel

navrhovatele, řádně splnil požadavky zákona k prokázání části TKP, a tím rovněž prokázal zkušenost s poskytováním konkrétních služeb.

16. Dle navrhovatele argumentace Úřadu, dle níž by byly reference vystavené Mgr. Plichtovi uznatelné, pokud by je prokazoval subjekt rozdílný od toho, kterému byly vystaveny, odporuje smyslu zákona. Z podstaty dané reference je zřejmé, že objednatel vydávající referenci udělil souhlas určitému subjektu, aby referenci použil v rámci jeho účasti v zadávacích řízeních. S referencí není oprávněn nakládat jiný subjekt než ten, kterému byla vystavena. Nelze proto přisvědčit názoru Úřadu, dle něhož by mohl subjekt, kterému reference nebyla vystavena, referencemi prokázat splnění TKP.
17. Následně navrhovatel podotýká, že i přes zrušení rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S181/2010/VZ-17712/2010/520/JHI ze dne 7. 2. 2011 a rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R44/2011/VZ-3730/2011/310/EKu ze dne 17. 3. 2011 Krajským soudem v Brně (dále jen „**soud**“) lze jejich části, které nebyly v řízení před soudem namítány, a tudíž nebyly ani vyvráceny, subsidiárně použít i v tomto případě. Zrušení těchto rozhodnutí bylo totiž způsobeno jinými právně relevantními okolnostmi. Přestože se rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R87/2010/VZ-18305/2010/310/JSI ze dne 17. 1. 2010 nezabývalo stejnou situací jako v daném případě, lze i přesto na základě tohoto rozhodnutí dojít k závěru, že požadavkem na reference je myšlen požadavek na určitou zkušenost, a proto lze dané rozhodnutí aplikovat i v tomto případě. Jelikož Úřad nevzal v potaz skutečnost vyplývající z těchto rozhodnutí, porušil zásadu legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu.
18. Přes nesprávné posouzení otázky prokázání TKP subdodavatelem navrhovatele Mgr. Plichtou se měl Úřad zabývat i dalšími body návrhu, poněvadž je evidentní pochybení zadavatele při posouzení kvalifikace navrhovatele. Úřad by měl zahájit správní řízení z moci úřední a přezkoumat rovněž ty části veřejné zakázky, v rámci nichž byl napadán postup zadavatele při vyloučení navrhovatele pro nesplnění TKP z důvodu neuznání referencí vystavených JUDr. Jiřímu Brožovi (dále jen „**JUDr. Brož**“) a Mgr. Lukáši Sedlatému (dále jen „**Mgr. Sedlatý**“). Výše uvedený výklad Úřadu totiž nedopadá na případy posouzení důvodnosti vyloučení navrhovatele z účasti v zadávacím řízení v předmětných částech veřejné zakázky. Dále uvádí, že na postup Úřadu má vliv i spojení jednotlivých správních řízení. Tím, že Úřad v ostatních částech veřejné zakázky zastavil řízení, se nemůže zprostit povinnosti přezkoumat postup zadavatele z moci úřední. Úřad se též nezabýval otázkou právního nástupnictví, která byla klíčová pro posouzení TKP prokazovanými referencemi vystavenými pro JUDr. Brože a Mgr. Sedlatého.

Závěr rozkladu

19. S ohledem na výše uvedené navrhovatel navrhuje, aby předseda Úřadu podanému rozkladu v plném rozsahu vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil.

IV. Řízení o rozkladu

20. Úřad neshledal důvody pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí postupem dle § 87 správního řádu a v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu věc postoupil odvolacímu správnímu orgánu.

Stanovisko předsedy Úřadu

21. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech, jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a dále správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise dospěl k následujícímu závěru.
22. Úřad tím, že ve výroku I. napadeného rozhodnutí v části 1 veřejné zakázky dle § 118 odst. 5 písm. a) zákona zamítl návrh navrhovatele, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření dle § 118 odst. 1 zákona; a dále tím, že ve výrocih II., III., IV., V., VI. a VII. napadeného rozhodnutí v částech 2-5, 7 a 8 veřejné zakázky dle § 117a písm. b) zákona zastavil správní řízení, neboť s podáním příslušných návrhů nebyla složena kauce ve výši dle § 115 odst. 1 zákona a navrhovatel kauci nesložil ani v dodatečně lhůtě stanovené Úřadem, postupoval správně a v souladu se zákonem. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou v podrobnostech rozvedeny důvody, proč jsem nepřistoupil ke zrušení nebo změně napadeného rozhodnutí.

V. K námitkám rozkladu

23. Pokud se jedná o tvrzení navrhovatele, v rámci něhož zpochybňuje závěr Úřadu obsažený v bodě 122. odůvodnění napadeného rozhodnutí, že nositelem referencí týkajících se právních služeb poskytnutých Mgr. Plichtou jako koncipientem je samotná AK Šachta & Partners coby jeho zaměstnavatel s tím, že tento výklad nelze akceptovat, poněvadž nemá oporu v zákoně, je třeba uvést následující. Mgr. Plichta vykonával advokacii jako trvale spolupracující advokát navrhovatele až od roku 2011 s tím, že do 21. 7. 2011 působil jako koncipient AK Šachta & Partners. Předmětné reference, které zadavatel neuznal způsobilými prokázat splnění TKP dle § 56 odst. 2 písm. a) zákona, byly vystaveny na Mgr. Plichtu, koncipienta, přičemž přesné znění těchto referencí bylo: *„Na poskytování právních služeb se podíleli: Mgr. Vít Plichta (prostřednictvím Advokátní kanceláře Šachta & Partners, v.o.s.)“*. Mgr. Plichta v době, kdy působil jako koncipient u AK Šachta & Partners, jednal a mohl jednat výhradně jménem této advokátní kanceláře a na její účet. Jak je zakotveno v ustanovení § 24 odst. 1 zákona o advokacii, *„Advokát odpovídá klientovi za újmu, kterou mu způsobil v souvislosti s výkonem advokacie. Advokát odpovídá za újmu způsobenou klientovi i tehdy, byla-li újma způsobena v souvislosti s výkonem advokacie jeho zástupcem nebo jiným jeho zaměstnancem než zaměstnaným advokátem“*. Veškerou odpovědnost za jeho úkony navenek tak nesla tato advokátní kancelář, nikoliv Mgr. Plichta, třebaže zákon nedefinuje pojem *„nositel reference“*. Tato skutečnost je zcela patrná z relevantních ustanovení zákona o advokacii, která Úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí aplikoval spolu s relevantními ustanoveními zákona, a to v souladu se zákonem vymezenými pojmy dodavatele a zájemce, a také v souladu se zákonnými požadavky na prokázání TKP – viz zejména body 121. až 133. odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nelze činit rozdíl v prokazování TKP dodavatele pro plnění veřejné zakázky podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona mezi jednotlivými dodavateli dle jejich povahy. Zákon výslovně v ustanovení § 17 písm. a) zákona, definujícím dodavatele, operuje pouze s termínem *„fyzická nebo právnická osoba, která poskytuje služby“*. Ve smyslu ustanovení § 17 písm. a) zákona je *„dodavatelem“* fyzická nebo právnická osoba, která poskytuje služby, pokud má sídlo, místo

podnikání či místo trvalého pobytu na území České republiky. „Zájemcem“ je ve smyslu ustanovení § 17 písm. n) zákona dodavatel, který podal ve stanovené době žádost o účast v užším řízení. Nelze jakkoliv zpochybnit, že v daném případě je navrhovatel jakožto dodavatel ve smyslu ustanovení § 17 písm. a) zákona právnickou osobou – společností s ručením omezeným – se sídlem na území ČR, která ve smyslu tohoto ustanovení zákona poskytuje příslušné služby. Dodavatelem služeb, jimiž jsou v předmětné veřejné zakázce prokazovány reference, byla AK Šachta & Partners, neboť tato advokátní kancelář poskytovala služby, třebaže je poskytovala prostřednictvím svých zaměstnanců. Ani zadavatel, jež poskytl referenci, ani zadavatel, jež referenci posuzuje, není schopen a oprávněn posoudit, v jakém rozsahu pracoval Mgr. Plichta samostatně a v jakém rozsahu jeho rozhodování a jednání ovlivňoval advokát, jež Mgr. Plichtu vedl jako advokátního koncipienta, a jež za jeho jednání rovněž nesl odpovědnost. Odůvodnění tohoto závěru leží právě ve výše citovaném ustanovení § 24 odst. 1 zákona o advokacii, neboť zde je rozlišováno mezi odpovědností za zástupce advokáta nebo jiného jeho zaměstnance a odpovědností za zaměstnaného advokáta. Podstatným rozdílem zde tedy zůstává, že Mgr. Plichta byl v době, jež pokrývá reference, koncipientem, nikoliv samostatným advokátem. Odpovědnost a tudíž i oprávnění prokazovat reference na danou veřejnou zakázku tak nadále zůstává AK Šachta & Partners.

24. Nelze tedy uznat reference příslušející jinému subjektu než navrhovateli, zde konkrétně jiné právnické osobě než AK Šachta & Partners, neboť nositelem zmíněných referencí může být pouze tato advokátní kancelář, nikoliv samotný Mgr. Plichta. Jedině AK Šachta & Partners by tak v daném případě mohla dokládat reference ve smyslu § 56 odst. 2 písm. a) zákona, které sice byly vystaveny na Mgr. Plichtu, avšak Mgr. Plichta předmětné právní služby vykonával pouze prostřednictvím svého tehdejšího zaměstnavatele – AK Šachta & Partners. S ohledem na výše uvedené proto lze učinit jednoznačný závěr, že pouze tato advokátní kancelář, tedy AK Šachta & Partners, odpovídala za škodu, kterou by Mgr. Plichta mohl způsobit, přičemž odpovědnost za poskytovanou službu tak nenesl její zaměstnanec Mgr. Plichta. Odpovědnost za něj nemohl nést navrhovatel, neboť Mgr. Plichta u něj nebyl zaměstnán jako koncipient, tudíž ani reference na službu poskytovanou Mgr. Plichtou, nemůže příslušet navrhovateli, ale pouze advokátní kanceláři, u níž byl Mgr. Plichta v té době zaměstnán jako koncipient. Se zřetelem na tyto skutečnosti proto nemůže obstát konstatování navrhovatele obsažené v rozkladu, dle něhož může být příslušné osvědčení vystaveno tomu kterému subjektu bez ohledu na to, na čí účet nebo odpovědnost danou službu prováděl. Třebaže předmětné služby Mgr. Plichta mohl v inkriminované době fakticky vykonávat, s ohledem na výše uvedené skutečnosti, resp. se zřetelem na relevantní ustanovení příslušných právních předpisů, nemohou být přičteny jeho osobě jakožto tehdejšímu koncipientovi dané advokátní kanceláře. V tomto kontextu rovněž nelze přisvědčit tvrzení navrhovatele, v rámci něhož uvádí, že Mgr. Plichta měl při poskytování daných služeb postavení dodavatele s tím, že zákon nepožaduje, aby byl dodavatel podnikatelem dle obchodního zákoníku. Ve smyslu ustanovení § 420 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**občanský zákoník**“)², „*Škoda je způsobena právnickou osobou, anebo fyzickou osobou, když byla způsobena při jejich činnosti těmi, které k této činnosti použili. Tyto osoby samy za škodu takto způsobenou podle tohoto zákona neodpovídají; jejich*

² Jedná se o znění tohoto zákona účinného v době, kdy bylo prokazováno splnění TKP navrhovatelem.

odpovědnost podle pracovněprávních předpisů není tím dotčena". V této souvislosti proto není podstatné, zda by měl být Mgr. Plichta podnikatelem či nikoliv, ale zda byl za své jednání odpovědným či nikoliv, přičemž podle platné právní úpravy takto odpovědným nebyl. Za situace, kdy nenese odpovědnost za své tehdejší jednání, nemůže si ani přičítat reference, jež takové jednání potvrzují. Tyto reference je možné přičíst pouze tomu, kdo nesl za předmětné jednání odpovědnost, a sice AK Šachta & Partners. Výše uvedené tvrzení navrhovatele je tedy zcela nedůvodné.

25. Navrhovatel neudržitelnost svého postojе prokázal i ve svém rozkladu tvrzením, že *„Stejnou situaci si však nelze představit v jiných oborech, a to např. v oblasti stavitelství, kdy stavbyvedoucí nikdy nemůže dostat referenci, jejímž předmětem je postavení celé stavby, neboť se ani technicky nemohl v plném rozsahu na realizaci zakázky podílet.“* Nelze vyzozorovat, v čem navrhovatel spatřuje rozdílnost obou situací. I zde se Mgr. Plichta podílel na určité části činnosti tehdejšího dodavatele – AK Šachta & Partners. Z jaké části, nelze nijak dovodit. A zároveň i stavbyvedoucí provádí část práce za dodavatele, jehož je zaměstnancem. I zde stavbyvedoucí nenese odpovědnost za celé dílo, ale pouze odpovědnost vůči svému zaměstnavateli podle pracovněprávních předpisů. Situace zde je naopak naprosto totožná a je třeba v obou případech posuzovat prokázání referencí stejným způsobem.
26. Neobstojí ani další tvrzení navrhovatele obsažené v rozkladu, dle něhož není v rozporu se zákonem o advokacii ani se zákonem, když objednatel právních služeb potvrdí referenci osobě, která tyto služby fakticky poskytovala s tím, že s takovým osvědčením je subjekt, kterému bylo vydáno, povolen svobodně nakládat. Ve smyslu ustanovení § 56 odst. 2 písm. a) zákona je zadavatel oprávněn k prokázání splnění TKP dodavatele pro plnění veřejné zakázky na služby požadovat seznam významných služeb poskytnutých dodavatelem v posledních 3 letech. Se zřetelem na výše uvedené je naprosto evidentní, že Mgr. Plichta mohl jednat výhradně jménem AK Šachta & Partners a rovněž na její účet. Pouze tato advokátní kancelář tedy odpovídala za škodu, kterou by Mgr. Plichta mohl způsobit. Tvrzení, v rámci něhož navrhovatel poukazuje na to, že ve své podstatě byl koncipient Mgr. Plichta odpovědný za poskytování právních služeb, je nezbytné označit za tvrzení čistě spekulativního charakteru. Úřadu totiž ve smyslu relevantních ustanovení zákona vůbec nepřísluší posuzovat, komu je zadavatel oprávněn vydat tu kterou referenci. Úřad v daném případě pouze v souladu se zákonem posoudil, zda vydaná reference je uznatelná pro navrhovatele, či nikoliv.
27. Úřad učinil v odůvodnění napadeného rozhodnutí závěr, že reference Mgr. Plichty, koncipienta advokátní kanceláře odlišné od navrhovatele, nelze považovat za způsobilé k osvědčení splnění TKP navrhovatele (právnícké osoby) podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona, když v tomto případě není pochyb o tom, že nositelem daných referencí je AK Šachta & Partners, u které jejím jménem a na její účet v období 2006 až 2011 Mgr. Plichta vykonával právní praxi nezbytnou k přípravě na budoucí výkon advokacie. Se zřetelem na tyto skutečnosti neobstojí konstatování navrhovatele, že zákon ani jiný právní předpis nedefinuje termín *„nositel reference“*, pročež dle navrhovatele nelze přisvědčit předmětnému výkladu Úřadu. Třebaže zákon tento pojem nedefinuje (a z tohoto důvodu byl dán Úřadem

do uvozovek), použil Úřad správně tento pojem pro účely vysvětlení důvodů, pro které nelze souhlasit s tvrzením navrhovatele, že je oprávněn prokazovat splnění TKP referencí vystavenou na Mgr. Plichtu v době, kdy pracoval jako koncipient pro AK Šachta & Partners. Při rozhodování v předmětném správním řízení v části 1 veřejné zakázky Úřad správně zohlednil především to, že veškeré reference, které zadavatel neuznal způsobilými prokázat splnění TKP ve smyslu ustanovení § 56 odst. 2 písm. a) zákona, byly vystaveny na Mgr. Plichtu, koncipienta advokátní kanceláře odlišné od navrhovatele. Výklad tohoto termínu Úřadem je nezbytné označit za zcela správný a věcně odpovídající dané problematice.

28. V souvislosti s tím, že Úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí učinil relevantní závěr spočívající v konstatování, že předmětné služby nemohou být přičteny samotnému Mgr. Plichtovi, nýbrž advokátní kanceláři, jejímž byl zaměstnancem, nelze označit jeho výklad pojmu „*nositel reference*“ za jakkoliv diskriminační. Ustanovení § 6 zákona se vztahuje čistě k zadávání veřejných zakázek, nikoliv k posuzování postupu zadavatele Úřadem. V tomto kontextu se Úřad řídí relevantními ustanoveními správního řádu jakožto procesního předpisu, a to i v návaznosti na zákon, který obsahuje jak ustanovení procesní povahy, tak hmotněprávní – zákon v zásadě upravuje dvě hlavní oblasti, a to zadávání veřejných zakázek a dohled nad zadáváním veřejných zakázek ze strany Úřadu. Již z tohoto důvodu se Úřad ani nemohl dopustit porušení ustanovení § 6 zákona tím, že přistoupil k výkladu předmětného pojmu. Proto ani výklad termínu „*nositel reference*“ ze strany Úřadu v žádném případě nelze označit za diskriminující či rozporný s ustanovením § 6 zákona, jak navrhovatel v rozkladu nedůvodně a zcela nepřiléhavě namítá.
29. Dále nemůže obstát tvrzení navrhovatele, dle něhož je nositelem reference ten, komu objednatel referenci vystavil, přičemž Úřad v případě zpochybňování referencí nezjistil rozhodné skutečnosti o poskytování služeb přímo u objednatele. Úřad v daném případě posuzoval příslušné reference o poskytování právních služeb, v tomto případě vystavené DP PRAHA. Z obsahu těchto referencí Úřad, jak bylo výše uvedeno, zjistil, že „*Na poskytování právních služeb se podíleli: Mgr. Vít Plichta (prostřednictvím Advokátní kanceláře Šachta & Partners, v.o.s.)*“. Úřad v napadeném rozhodnutí správně odůvodnil, proč posoudil předmětnou referenci tak, že ačkoliv v potvrzení DP PRAHA je výslovně uveden Mgr. Plichta, pak z důvodů uvedených výše nemůže být tato reference uznána v jeho prospěch. Úřad v rámci daného správního řízení řádně a dostatečným způsobem zjistil skutkový stav dané věci. Postupoval tedy v naprostém souladu s ustanovením § 3 správního řádu, dle něhož je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V daném případě Úřad při zjišťování skutkového stavu postihl všechny rozhodné skutečnosti tak, že vytvořily dostatečný základ pro napadené rozhodnutí s tím, že se zřetelem na výše uvedené nebylo třeba zjišťovat další skutečnosti o poskytování daných služeb přímo u objednatele, jak tvrdí navrhovatel v rozkladu, neboť další zjišťování by nemohlo mít vliv na právní posouzení věci Úřadem. Úřad z výše uvedeného důvodu rovněž neakceptoval tvrzení navrhovatele, že s Mgr. Plichtou uzavřel subdodavatelskou smlouvu. Ani subdodavatelská smlouva uzavřená s Mgr. Plichtou nemůže nahradit fakt, že reference, pro něž byla předmětná subdodavatelská smlouva uzavřena, Mgr. Plichtovi nenáleží, pročez nemůže být jejich nositelem – viz bod 133. odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zadavatel

postupoval v souladu se zákonem, když navrhovatele vyloučil ze zadávacího řízení v této části veřejné zakázky.

30. Rovněž nemůže obstát konstatování navrhovatele, dle něhož je nositelem reference ten, komu objednatel referenci vystavil, s tím, že koncipient dle zákoníku práce odpovídá za škodu způsobenou zaměstnavateli a koncipient je tak odpovědný za poskytování právních služeb, přestože má vůči objednateli výlučnou odpovědnost zaměstnavatel koncipienta. Tuto argumentaci je se zřetelem na skutečnosti výše uvedené třeba označit za zcela nedůvodnou. Na základě výše uvedeného rovněž nelze přisvědčit tvrzení navrhovatele, že z žádného právního předpisu nelze dovodit tvrzení Úřadu obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, dle něhož *„společnost má povinnost zajistit kontinuitu poskytování právních služeb jiným obdobně fundovaným zaměstnancem, aby byla i nadále schopna fakticky plnit předmět veřejné zakázky“*. Jedná se o doplňující konstatování Úřadu související s jeho dílčím závěrem, že předmětné reference je povinen předkládat subjekt, jehož jménem a na jehož účet jsou dané služby poskytovány, a který za ně odpovídá, přičemž je irelevantní, který konkrétní subjekt tyto služby poskytuje – i v případě odchodu konkrétního zaměstnance z příslušné advokátní kanceláře příslušné reference náleží této společnosti. I podle relevantních ustanovení zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **„zákoník práce“**), resp. dle jeho ustanovení § 2 odst. 1, je *„Závislou prací práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně“*.
31. Úřad postupoval zcela správně a v souladu se zákonem, když dále shledal v části 1 veřejné zakázky nadbytečným přezkum zbývajících, zadavatelem neuznaných, referencí, vystavených na JUDr. Brože a Mgr. Sedlatého, a to právě proto, že byl navrhovatel v této části veřejné zakázky zcela oprávněně vyloučen z účasti v zadávacím řízení, a to již z důvodu předložení výše uvedených referencí Mgr. Plichty. Tato skutečnost byla v daném případě dostatečným důvodem pro to, aby zadavatel vyloučil bezodkladně navrhovatele z další účasti v zadávacím řízení. Zkoumání případných dalších důvodů vyloučení za situace, kdy je alespoň jeden důvod oprávněný, je nadbytečné, což vyplývá z rozsudku Vrchního soudu v Olomouci č. j. 2A2/99-20 ze dne 24. 6. 1999. Ani tato námitka vznesená navrhovatelem v rozkladu proto jako nedůvodná neobstojí, přičemž v tomto kontextu nebylo třeba, aby se Úřad podrobněji zabýval problematikou právního nástupnictví, jak podotýká navrhovatel v rozkladu.
32. Pokud se jedná o následnou argumentaci navrhovatele, v rámci níž poukazuje na to, že Úřad porušil zásadu legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu tím, že nevzal v potaz skutečnost vyplývající z dřívějších rozhodnutí Úřadu, přičemž na podporu svého tvrzení poukázal na rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R87/2010/VZ-18305/2010/310/JSI ze dne 17. 1. 2010, na základě něhož lze dle navrhovatele učinit závěr, že požadavkem na reference je myšlen požadavek na určitou zkušenost, pročez lze toto rozhodnutí aplikovat i v daném případě, je nezbytné uvést následující. Zdůrazňuji, že v rozsudku Vrchního soudu v Olomouci č. j. 2 A 7/2000-75 ze dne 7. září 2000 je konstatováno, že *„nelze porovnávat předchozí či jiná zadání veřejných zakázek, neboť orgánu dohledu přísluší dohlížet nad konkrétním případem“*. Posouzení postupu zadavatele je tedy nutno vždy provádět s přihlédnutím k okolnostem každého konkrétního případu. Byť má tedy Úřad na zřeteli

nutnost konzistence své rozhodovací praxe, tak jednotlivé závěry uvedené v konkrétním rozhodnutí není možné aplikovat bez dalšího na všechny zdánlivě obdobné případy. Úřad vždy posuzuje každou skutečnost samostatně a s plným zohledněním širšího kontextu případu. Rozhodovací praxe Úřadu se proto utváří vždy případ od případu, neboť jen tímto postupem se Úřad vyvaruje nebezpečí její simplifikace a přílišné schematičnosti. V této souvislosti je proto nutné učinit závěr, že Úřad jednal plně v souladu s výše zmíněnou základní zásadou činnosti správních orgánů zakotvenou v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. Je totiž evidentní, že s ohledem na výše uvedené bylo zcela jistě učiněno za dost zásadám nestrannosti, materiální ekvity a legitimního očekávání (předvídatelnosti napadeného rozhodnutí) vyplývajícím z předmětného ustanovení správního řádu. Úřad v jednotlivých případech dostatečným způsobem dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Jakékoliv zkušenosti nemohou nahradit zákonem požadované reference. Zkušenosti, jakkoliv získané, nelze zaměňovat za reference ve smyslu zákona. V tomto kontextu je nezbytné striktně dodržovat dané znění zákona, který je Úřad oprávněn aplikovat na zjištěný skutkový stav, který byl v tomto případě zjištěn zcela správně. Nadto, rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R87/2010/VZ-18305/2010/310/JSI ze dne 17. 1. 2010, na které navrhovatel poukazuje, se zabývá odlišnou problematikou, a sice problematikou nesprávně, diskriminačně, nastavených zadávacích podmínek. Ze strany Úřadu tak nedošlo k porušení zásady legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 správního řádu, jak uvádí navrhovatel v rozkladu. Ani tato námitka navrhovatele proto není opodstatněná.

33. Ve vztahu k závěrečné rozkladové námitce navrhovatele, v rámci které podotýká, že se Úřad měl v daném případě zabývat i dalšími body návrhu, poněvadž zadavatel evidentně pochybil při posouzení kvalifikace navrhovatele s tím, že Úřad by měl zahájit správní řízení z moci úřední a přezkoumat rovněž ty části veřejné zakázky, v rámci nichž byl napadán postup zadavatele při vyloučení navrhovatele pro nesplnění TKP z důvodu neuznání referencí vystavených JUDr. Brožovi a Mgr. Sedlatému, je třeba uvést následující. Záleží pouze na posouzení Úřadu, zda jsou dány důvody k zahájení správního řízení z moci úřední na základě ustanovení § 113 zákona, či nikoliv. Důvody, pro které se tak Úřad rozhodl, nemohou být předmětem přezkumu v rámci napadeného rozhodnutí. Úřad správně posoudil, že zde byl dán důvod pro vyloučení navrhovatele ze zadávacího řízení. Jedná se tedy o relevantní závěr ve vztahu k návrhu, jež navrhovatel podal, a o němž byl Úřad povinen rozhodnout. Rozhodnutí Úřadu o dalších částech návrhu by nemohlo nic změnit na faktu, že zadavatel správně posoudil byť i jeden důvod pro vyloučení navrhovatele ze zadávacího řízení a ten by tedy byl vyloučen ze zadávacího řízení bez ohledu na další, zadavatelem uvedené důvody. Ani toto tvrzení vznesené navrhovatelem v rozkladu proto nemá právní relevanci a jako takové tedy nemůže obstát.
34. Pokud se jedná o související tvrzení navrhovatele, dle něhož má na postup Úřadu vliv i spojení jednotlivých správních řízení s tím, že v důsledku zastavení řízení Úřadem v ostatních částech veřejné zakázky se Úřad nemůže zprostit povinnosti přezkoumat postup zadavatele z moci úřední, je třeba uvést následující. V daném případě Úřad usnesením č.j. ÚOHS-S247,293,294,295,296,297,298/2013/VZ-10913/2013/513/EDo ze dne 12. června 2013 spojil správní řízení vedená pod sp. zn. ÚOHS-S247/2013/VZ, S293/2013/VZ, S294/2013/VZ, S295/2013/VZ, S296/2013/VZ, S297/2013/VZ a S298/2013/VZ k zajištění

jejich účelu pod sp. zn. ÚOHS-S247,293,294,295,296,297,298/2013 a toto spojení správních řízení oznámil účastníkům řízení usnesením č. j. ÚOHS-S247,293,294,295,296,297,298/2013/VZ-10923/2013/513/EDo ze dne 12. 6. 2013. Spojení věcí nemá vliv na správnost postupu Úřadu, neboť ten byl oprávněn rozhodnout pouze o návrhu, u něhož byly splněny všechny zákonné předpoklady, tedy i složení odpovídající kauce. Nelze souhlasit s tvrzením navrhovatele, že se Úřad v daném případě nemůže zprostit povinnosti přezkoumat postup zadavatele z moci úřední, jelikož, jak již bylo výše konstatováno, Úřad nemá ve smyslu ustanovení § 113 zákona povinnost to které správní řízení z moci úřední zahájit. Úřad je oprávněn na základě své diskreční pravomoci sám posoudit, zda v konkrétním případě nastaly důvody pro zahájení správního řízení v souladu s výše citovaným ustanovením zákona.

35. Pro úplnost doplňuji, že ve výroku II. – VII. napadeného rozhodnutí Úřad správní řízení v částech 2-5, 7 a 8 veřejné zakázky zastavil dle § 117a písm. b) zákona, neboť s podáním návrhu nebyla složena kauce ve výši dle § 115 odst. 1 zákona a navrhovatel kauci nesložil ani v dodatečně lhůtě stanovené Úřadem. Úřad tedy v částech 2-5, 7 a 8 veřejné zakázky zastavil správní řízení dle výše citovaného ustanovení zákona. Správnost závěru Úřadu o povinnosti navrhovatele složit kauci ve zbývajících částech veřejné zakázky, k nimž byly podány návrhy navrhovatelem, byla potvrzena rozhodnutím předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R347/2013/VZ-23061/2013/310/PMo ze dne 27. listopadu 2013, jímž byl zamítnut rozklad navrhovatele proti dodatečnému doměření kauce v částech 2-5, 7 a 8 veřejné zakázky.

VI. Závěr

36. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval ve věci v souladu se zákonem a správním řádem, když posoudil případ ve všech jeho vzájemných souvislostech a zhodnotil veškeré písemné podklady, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného usnesení z důvodů uváděných v rozkladu.
37. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené usnesení změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 4 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží

1. Hlavní město Praha, Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1
2. Advokátní kancelář Brož, Sedlatý s.r.o., Vinohradská 2828/151, 130 00 Praha 3

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy